

РЕШЕНИЕ

№ 2

гр. София, 05 януари 2026 г.

Върховният касационен съд на Република България, I НО, в публично заседание на двадесет и първи ноември през две хиляди и двадесет и пета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СПАС ИВАНЧЕВ

ЧЛЕНОВЕ: ХРИСТИНА МИХОВА

ВИОЛЕТА МАГДАЛИНЧЕВА

при секретар Марияна Петрова, при участието на прокурора К. Н. от ВКП, изслуша докладваното от съдия Спас Иванчев наказателно дело № 902 по описа за 2025 г.

Производството по реда на чл. 346 т. 1 от НПК е образувано по подадена касационна жалба от подсъдимия Ю. Р. Т. срещу потвърдително въззивно решение № 144/02.04.2025 г. по ВНОХД № 20241000601111 по описа за 2024 година на Софийски апелативен съд, наказателно отделение, 12 – ти наказателен състав.

В жалбата се поставя акцент върху това дали инкриминираната справка – декларация съставлява неверен документ или пък такъв е включената в нея фактура. Справката декларация била вярна, когато вярно отразява първични счетоводни документи, като защитата твърди, че тя е невярна, когато не отразява издадени счетоводни документи.

Било безспорно и доказано, че има издадени такива фактури, с определени реквизити в нея и те следвало да се отразят във вторичните счетоводни записвания. Твърди се, че издателят на тези фактури също бил подал справка декларация и е посочил същата фактура. Извежда се твърдението, че в такъв случай и двете справки декларации са верни, тъй като отразяват вярно наличието на фактурите. Без значение за подсъдимия било обстоятелството, че било доказана липсата на транспорт до склада на дружеството – доставчик на стоката, че той бил правил опит да докаже произход на стоката, тъй като имал проблеми с това – показания на св. М..

Това било въпрос, който за подсъдимия бил изяснен едва в хода на ревизионното производство. Фактурата била получена от подсъдимия, след като той е договорил сделка, издаването ѝ предхожда плащането, а подсъдимия не е участвал в съставянето ѝ. След като я е получил и установил, че тя вярно отразява вярно договорената доставка, я е предал в счетоводството.

Поради това защитата в жалбата утвърждава, че към момента на подаването на справката – декларация подсъдимият не е съзнавал всички елементи от състава на престъплението.

Иска се оправдаване на дееца по обвинението за извършено престъпление по чл. 256, ал.1 вр. ал. 2 вр. чл. 18 от НК.

В допълнение към касационната жалба се посочват като основания нарушение на закона и съществено такова на процесуалните правила съобразно чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК.

Повтарят се доводи от касационната жалба, като освен това се твърди, че въззивната инстанция в тежест на подсъдимия е ползвала доказателства, събрани в хода на ревизионното производство, тоест за факти, които не са установени в

наказателното, с доказателствени способности и средства. Това се посочва за твърдението, че фирмата, представлявана от подс. Т. не е извършвала реална търговска дейност. Според защитата твърдяната липса на дейност не е установена със средствата на НПК, поради което този факт бил недоказан. Имало данни за това, че дружеството извършва реално търговска дейност и имало ресурс за това. Въпреки това изводите на съда се основавали на доказателствата, събрани в хода на производство по ДОПК, като това било във вреда на подсъдимия.

Прокурорът от ВКП в съдебното заседание оспорва касационната жалба, като я счита за неоснователна. Заявява, че не са налице основанията по чл. 348, ал.1, т. 2 от НПК, свързани с формиране от въззивния съд на вътрешно убеждение по фактите, въз основа на негодни доказателствени източници, които били ревизионен акт и събраните доказателства (по реда на ДОПК). Според прокурора, съдът правилно е ценил доказателствените източници по реда на НПК - ревизионна преписка. Утвърждава, че макар доказателствата да са събрани в хода на ревизионното производство, това е станало по реда на НПК. Те са били свързани с формирането на извода на съда за инкриминираната дейност и нейният извършител и не са изолирани, като са ценени с останалите доказателствени източници.

Прокурорът пледира, че са правилни изводите на въззивния съд относно съставомерността по чл. 256 вр. чл. 18 от НК, като от обективна страна деянието било извършено чрез използване на документ с невярно съдържание - справка-декларация. Посочва, че в случая се е установило за доставката на стоките, предмет на инкриминираните фактури, че не е извършена. Именно поради това декларацията е с невярно съдържание.

Моли да се остави в сила въззивното решение.

Подсъдимият, редовно призован в касационната производство, се явява лично и се представлява от защитник. Последният пледира за уважаване на касационната жалба. Повтаря искането си да се отмени въззивното решение и да бъде постановено ново, с което да подсъдимият да бъде оправдан.

Отново въвежда тезата си за липсата на умишъл при извършване на деянието, като твърди по същество, че по време на подаването на данъчната декларация и съставянето на данъчните документи, които са послужили за основа на вторичните счетоводни записвания, обвиняемият не е съзнавал, че тези документи са неверни, тъй като установил това едва при започване на ревизионното производство. Твърди, че не може да бъде търсена вина и умишъл в извършване на престъпление и моли да се приеме, че подсъдимият не е виновен по обвинението, с което е предаден на съд.

В реплика защитата отново отбелязва, че справката - декларация била подадена, като в нея е включен документ, за чието издаване подсъдимия не отговаря. Тя е била подадена 8 месеца, преди да стане известно в хода на ревизионното производство, че някои от тези документи не са верни. Защитата утвърждава, че към датата на подаване на декларацията — т.е. изпълнителното деяние — 8 месеца, преди да се установи, че някои от документите не са верни, в подсъдимия не е имало умишъл за извършване на престъпление.

Подсъдимият Ю. Р. Т. в лична защита поддържа казаното от защитата си.

Подсъдимият Ю. Р. Т. при упражняване на правото си да се изказва последен заявява, че няма какво да добави.

При последната си дума подсъдимия Ю. Р. Т. моли да се постанови оправдателна присъда, поради факта, че не бил извършил престъпление.

Върховният касационен съд, I-во наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка в пределите на чл. 347 ал. 1 от НПК, установи следното:

С присъда № 17/29.01.2024 г. по НОХД № 165/2023 г. на СГС подс. Т. е признат за виновен в извършено престъпление по чл. 256, ал. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 18, ал. 1 НК и по реда на чл. 54, ал. 1 НК му е наложено наказание от три години лишаване от свобода, при условията на чл. 66 от НК.

В негова тежест са присъдени направените деловодни разноски.

С атакуваното по касационен ред въззивно решение № 144/02.04.2025 г. по ВНОХД № 20241000601111 по описа за 2024 година на Софийски апелативен съд, наказателно отделение, 12 – ти наказателен състав, първоинстанционната присъда е изцяло потвърдена.

Настоящото касационно разглеждане е първо по ред.

По събирането на доказателствата по делото е постъпило едно възражение – относно недостатъчна съвкупност и основаване на съдебните актове по същество на данните по ревизионния акт. То се отхвърля от касационния състав като неоснователно. На законово основание ревизионния акт съставлява писмено доказателствено средство – чл. 127, ал. 1 от НПК и няма никаква възможност да се приложи успешна защита с твърдение за събрани и ценени доказателства в противоречие с изискванията на процесуалния закон. Поне касационният състав не я приема за успешна. Разбира се, наличието на ревизионен акт, което обстоятелство е безспорно и в който установява липсата на конкретно данъчно събитие – задължение за възстановяване на данъчен кредит, не е достатъчно за основаване на обвинението и присъдата, необходимо е да има други доказателства, събрани по реда на процеса – чл. 127, ал. 2 от НПК. В наказателното производство на разположение на съдилищата по същества са били и редица гласни доказателства, изрично посочени от въззивната инстанция – така свидетелските показания на П., С. и К., по отношение на представена от подс. Т. декларация като изходяща на св. О. С. – на самия св. О. С.. По делото са ползвани и специалните знания на експерт П. К., вещо лице по делото, изготвило съдебно-счетоводна и икономическа експертиза, както и на експерт графолог за изготвяне на графическа експертиза, с която пък се е установило, че подписите на И. Н. като представляващ „*****“ ЕООД не са полагани от него.

С положителност може да се заключи, че няма нарушение на нормата на чл. 127, ал. 2 от НПК, съответно не е допуснато твърдяното процесуално нарушение, които да опорочава непоправимо доказателствения анализ на въззивната инстанция по делото.

На следващото възражение, което в себе си съвместява упрек както за неправилно приложение на материалния закон, така и за порочен доказателствен анализ – относно късното узнаване за нередовността на фактурата, издадена от „*****“ ЕООД. Всъщност по фактите не възниква спор, тъй като защитата принципно не оспорва фактите относно нередовността на фактурата конкретно, от липсата на сделка между контрахента на „*****“ ЕООД, тоест гръцките доставчици и И. Н.. Данъчен кредит може само и единствено да се дължи при наличието на облагаема сделка на доставчика на „*****“ ЕООД, а такава няма съобразно нередовно издадената фактура. И дискуссионен остава единствено въпроса за субективната страна на престъплението, в което е обвинен подс. Т.. При безспорно установените факти въззивната инстанция е направила извод, че той е знаел за нередовността на доставката, респективно на ползваната от него фактура при опита за получаване на данъчен кредит, тоест при подаване на справката – декларация по ЗДДС. Този извод се основава на редица подробно изброени факти по делото – липса на извършвана дейност от издателя на фактурата „*****“ ЕООД, липса на съответна материална база, което е довело до deregистрация по ЗДДС само 9 месеца след първоначалната си регистрация по този закон, липсата на

извършено реално плащане чрез твърдяното предаване на депозитни сертификати (тъй като ставало въпрос за прекратяване и подновяване на един и същи депозитен сертификат на стойност 250 000 лв., като получател бил съвсем различно дружество – „*****“ ЕООД).

При така установените факти въззивната инстанция е направила съвсем правилен, законосъобразен, логичен и обоснован извод, че подсъдимия Т. не е извършил конкретно декларираната дейност, не е заплащал дължимия данък по сделка с изначално нередовния контрахент „*****“ ЕООД и поради това не може да ползва данъчен кредит, съответно с последващия извод, че от субективна страна деянието е извършено при пряк умисъл.

Възраженията на защитата принципно оспорват обосноваността на тези изводи на касационната инстанция, което обаче не съставлява касационно основание. При формирането на правните изводи на въззивната инстанция липсва превратно тълкуване на фактите, за да може да се приеме, че увредено или застрашено упражняването на правото на защита от подсъдимия.

Предвид изложените съображения касационната инстанция отхвърли касационното обжалване и в тази му част.

В заключение съдът се произнесе, като прие, че атакуваната осъдителна присъда е законосъобразна, с вярна правна квалификация на деянието от обективна и субективна страна. При събирането и оценката на доказателствената съвкупност не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Установените факти по делото са в обем, който позволява да се направи категоричен извод относно виновността на дееца, а изтъкнатите доводи са основани на логичен и житейски правдоподобен анализ на фактите поотделно и в тяхната съвкупност.

Наказанието е снизходително определено, на минимума, предвиден в закона, като по – нататъшно смекчаване на наказателноправното положение на дееца не се налага, още повече, че съдът от първата инстанция не е определил ефективно изтърпяване на наказанието.

Съставът на ВКС, с оглед горните изводи прие, че атакуваното с касационна жалба въззивно решение следва да бъде потвърдено.

С оглед на това и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 от НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ в сила въззивно решение № 144/02.04.2025 г. по ВНОХД № 20241000601111 по описа за 2024 година на Софийски апелативен съд, наказателно отделение, 12 – ти наказателен състав.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател:

Членове:

1.

2.